

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila a soudců JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **I. N.**, zastoupena Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/67170-923, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2021, č. j. 19 Ad 18/2020 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Petru Miketovi, advokátovi , **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1.573 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 11. 1. 2016 žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením dle § 34 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek“). Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) o žádosti rozhodl dne 22. 4. 2016, č. j. 390411/16/OT, a přiznal žalobkyni nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „TP“ od 1. 1. 2016. Žalobkyně

se proti rozhodnutí odvolala, neboť měla za to, že má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „ZTP“ (zvláště těžké postižení). Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/173717-923, odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Následně se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který jí rozsudkem ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19 Ad 34/2016 - 38, vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 9 Ads 15/2017 - 30.

[3] Na základě rozhodnutí krajského a kasačního soudu požádal žalovaný dne 3. 1. 2018 posudkovou komisi o posouzení zdravotního stavu žalobkyně. V důsledku podání námítky podjatosti žalobkyní vůči posudkové komisi bylo usnesením ministryně práce a sociálních věcí ze dne 12. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/19108-730, pověřeno Oddělení výkonu posudkové služby Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové, které posoudilo zdravotní stav žalobkyně dne 27. 9. 2019.

[4] Dne 2. 4. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí, č. j. MPSV-2020/67170-923, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a ve spojení s § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení zastavil, neboť zjistil, že správní orgán I. stupně vede na základě žádosti žalobkyně ze dne 21. 4. 2015 další řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, které nebylo doposud skončeno.

[5] Proti rozhodnutí o odvolání podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť dle jejího názoru mělo být ve věci meritorně rozhodnuto. Dále se žalobkyně vyjadřovala k věci samé stran splnění podmínek pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, a to s ohledem na jednotlivé lékařské posudky. Dle jejího názoru žalovaný pochybil, pokud vycházel primárně ze závěrů Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové, neboť ty jsou nepřesvědčivé a v konečném důsledku nesprávné.

[6] Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že v řízení před správními orgány existovala překážka dle § 48 odst. 1 správního řádu, která bránila pokračování v řízení a vydání rozhodnutí ve věci. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením již dne 21. 4. 2015. Následně podala další žádost dne 11. 1. 2016, která je předmětem tohoto řízení. V době podání druhé žádosti nebylo řízení o dřívější žádosti skončeno.

[7] Dle názoru krajského soudu se obě předmětná řízení týkala téže věci a žádosti byly podány z téhož důvodu, neboť jejich předmětem byl nárok žalobkyně na přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Došlo tedy kumulativně k naplnění obou podmínek dle § 48 odst. 1 správního řádu. Krajský soud se ztotožnil s postupem žalovaného, který řízení o pozdější žádosti podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastavil, neboť řízení o této žádosti bránila překážka zahájeného řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

pokračování

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, tedy z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že žalovaný měl řízení o žádosti ze dne 11. 1. 2016 zastavit. Podle jejího názoru mělo být o žádosti meritorně rozhodnuto. Stěžovatelka namítá, že krajský soud se nijak nezabýval posouzením obou uplatněných žádostí z hlediska jejich odůvodnění. Stěžovatelka tvrdí, že při podání pozdější žádosti o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením uvedla nové skutečnosti, které odůvodňují nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „ZTP“, případně „ZTP/P“.

[10] Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud měl povinnost zhodnotit jednotlivé žádosti a v nich uvedenou argumentaci. Jelikož tak krajský soud neučinil, zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[11] Na závěr stěžovatelka namítá, že nelze postup žalovaného považovat za správný, pokud řízení o žádosti zastavil až rozhodnutím ze dne 2. 4. 2020, tedy více než 4 roky po podání žádosti. Takový postup je dle jejího názoru nezákonný, neboť o její žádosti mělo být meritorně rozhodnuto.

[12] Žalovaný ke kasační stížnosti sdělil, že řízení o žádosti stěžovatelky na přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením podané dne 11. 1. 2016 bylo správně zastaveno, neboť řízení o této žádosti bránila překážka zahájeného řízení o žádosti stěžovatelky podané dne 21. 4. 2015. Z tohoto důvodu navrhuje žalovaný, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Předmětem posouzení je právní otázka, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení o žádosti stěžovatelky o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením zastavil z důvodu překážky zahájeného řízení dle § 48 odst. 1 správního řádu.

[16] Z obsahu správního spisu vyvodil Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem, že stěžovatelka podala dne 21. 4. 2015 žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Následně dne 11. 1. 2016 podala druhou žádost o přiznání

průkazu osoby se zdravotním postižením, přičemž řízení o dřívější žádosti stále probíhalo. O žádosti ze dne 21. 4. 2015 rozhodl správní orgán I. stupně dne 25. 6. 2015, č. j. 516587/15/OT, tak, že žádost zamítl. Proti rozhodnutí se stěžovatelka odvolala a poslední rozhodnutí v této věci bylo žalovaným vydáno dne 31. 3. 2020, č. j. MPSV-2020/66520-923, kterým stěžovatelce přiznal průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ od 1. 4. 2015 trvale.

[17] Co se týče žádosti ze dne 11. 1. 2016, která je předmětem této kasační stížnosti, o ní rozhodl správní orgán I. stupně dne 22. 4. 2016, č. j. 390411/16/OT, a přiznal stěžovatelce nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ od 1. 1. 2016 trvale. Stěžovatelka toto rozhodnutí taktéž napadla odvoláním a dne 2. 4. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, č. j. MPSV-2020/67170-923, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil podle § 90 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu a řízení zastavil.

[18] Z uvedených skutečností vyplývajících ze správního spisu je evidentní, že správní orgán I. stupně vedl dvě řízení o téže žádosti stěžovatelky. Dle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.

[19] Kasační soud uvádí, že ve věci stěžovatelky se jedná o shodnou věc dle § 48 odst. 1 správního řádu, neboť obě podané žádosti jsou týmiž žádostmi o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, které jsou navíc podávány na jednotném formuláři. Oběma žádostmi tak bylo zahájeno řízení se stejným předmětem, tedy posouzení nároku stěžovatelky na přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Jelikož obě žádosti byly podány stěžovatelkou, jedná se i o řízení zahájené ze stejného důvodu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že došlo kumulativně k naplnění obou podmínek dle § 48 odst. 1 správního řádu a v řízení o žádosti ze dne 11. 1. 2016 nemohlo být pokračováno, neboť tomu bránila překážka zahájeného řízení (litispendence).

[20] Nejvyšší správní soud se k otázce překážky litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu vyjadřoval ve své předchozí judikatuře, například uvedl, že *„překážku litispendence vyjádřenou v tomto ustanovení je nutno vykládat tak, že zahájení nového řízení v téže věci brání nejen řízení zahájené dříve u jiného správního orgánu, ale i řízení zahájené dříve u téhož orgánu“* (rozsudek ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 Ads 86/2018 - 31).

[21] Stěžovatelka namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť se domnívá, že žalovaný měl o věci meritorně rozhodnout. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že postup žalovaného byl správný. Naopak nezákonným by bylo rozhodnutí, kterým by žalovaný o věci meritorně rozhodl, ačkoliv by zde existovala překážka zahájeného řízení. Krajský soud proto danou otázku posoudil správně, a námitka nezákonnosti napadeného rozsudku je proto nedůvodná.

[22] Dále stěžovatelka namítala, že krajský soud nedostatečně zdůvodnil své zamítavé rozhodnutí, neboť nepopsal a nevyhodnotil obsah jednotlivých žádostí, včetně zhodnocení nových skutečností uvedených v pozdější žádosti. K tomu kasační soud uvádí, že krajskému soudu nepříslušelo posuzovat obsah žádostí a hodnotit, zda zde existuje

pokračování

nárok stěžovatelky na přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením označeného symbolem „TP“ nebo „ZTP“. Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení zastaveno. Krajský soud tak posuzoval zákonnost postupu žalovaného ve věci zastavení předmětného řízení.

[23] Stejně tak Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat a hodnotit obsahové náležitosti jednotlivých žádostí nebo závěry posudkové komise či odborných lékařů. Takové hodnocení by navíc bylo nadbytečné, neboť v případě, že o žádosti vůbec nemělo být rozhodováno, je nesmyslné hodnotit, jak o žádosti bylo původně správním orgánem I. stupně rozhodnuto. Krajský soud dostatečně zdůvodnil, proč byl postup žalovaného správný a v souladu se zákonem, a proto kasační soud považuje také námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

[24] Kasační soud dále uvádí, že v případě nepřiznání průkazu osoby se zdravotním postižením je možné žádost podat opakovaně, je-li původní řízení o žádosti skončeno. Pokud od skončení řízení nastaly nové rozhodné skutečnosti, může je stěžovatelka namítat v nové žádosti. V případě, že správní orgán přizná stěžovateli průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“, ačkoliv stěžovatelka se domnívá, že nastaly nové okolnosti odůvodňující přiznání průkazu označeného jako „ZTP“, mohla požádat o změnu průkazu dle § 35 zákona o poskytování dávek. Postup stěžovatelky, která podala druhou žádost, aby uvedla nové skutečnosti, ačkoliv řízení o první žádosti nebylo skončeno, nemohl vést k úspěchu v řízení. Pro úplnost lze uvést, že pokud v nové žádosti stěžovatelka uváděla skutečnosti, které netvrdila a nemohla tvrdit v žádosti předchozí, měly správní orgány tyto skutečnosti zohlednit v řízení o předchozí žádosti (to i s ohledem na to, že žalovaný zjistil překážku věci zahájené až po čtyřech letech!). Jejich případné pochybení však není a nemůže být předmětem tohoto řízení, ale případně řízení o přezkumu rozhodnutí o předchozí žádosti stěžovatelky. V tomto řízení mohl krajský soud přezkoumat pouze to, zda žalovaný v souladu se zákonem zastavil řízení pro překážku věci zahájené.

[25] S ohledem na výše uvedené se kasační soud ztotožňuje s posouzením krajského soudu a neshledává namítanou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jako důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal uplatněné námitky důvodnými a neshledal ani důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[28] Usnesením krajského soudu ze dne 27. 7. 2020, č. j. 19 Ad 18/2020 - 25, byl stěžovatelce ustanoven jako zástupce pro řízení o žalobě advokát Mgr. Petr Miketa.

Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci stěžovatelky přísluší odměna za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) ve výši 1.000 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 2 advokátního tarifu]. Ustanovenému zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu rovněž náleží náhrada ve výši 21 % z částky 1.300 Kč, tj. 273 Kč. Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 1.573 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu